

at den højtærede Minister maa være i Folketinget.

Den højtærede Minister omtalte, hvad vi ogsaa var inde paa i Fjor, da den højtærede Landbrugminister vist for Resten ogsaa en kort Tid var hans Stedfortræder i Diskussionen, Spørgsmaalet om, i hvor høj Grad man er bundet af et sluttet Forlig. Herom siger den højtærede Minister: Det kan dog ikke være saaledes, at et Forlig, der sluttet om en Sag, skulde hindre, at man søger Rettelser gennemført indenfor den 4-aarige Periode, for hvilken Forliget er sluttet. Nej, naturligvis kan det ikke være saaledes, at Forliget skulde hindre, at man søger at gennemføre Rettelser, men det afgørende er, at disse Rettelser maa gennemføres i Enighed mellem de Parter, der sluttet Forliget. Anderledes kan det naturligvis ikke være. Man kan ikke, saaledes som det skete her i Efteraaret 1921, henvende sig til Oppositionspartierne og træffe Aftale om en bestemt Sag paa et bestemt Grundlag og paa bestemte Punkter for saa bagefter, naar det passer en, at ændre Loven ved Hjælp af det Flertal, man raader over, og som man ogsaa havde den Gang, saa at Forligets Punkter bortfalder. Og her siger jeg, at det maa være Valgperioden, der er afgørende. Har man sluttet et saadant Forlig, maa man indenfor Valgperioden være bundet med Hensyn til det, hvorom man har sluttet Forlig, medmindre alle Parter er enige om at rette det. Dette synes jeg maa staa fast og være hævet over enhver Diskussion i en parlamentarisk Drøftelse. Derfor kan man heller ikke gaa til at gennemføre en Bødebestemmelse nu, medmindre man kan opnaa Enighed om det med alle dem, der var Parter i Forliget; thi det var just et af Forligets Punkter, at Bødebestemmelsen ikke skulde gennemføres.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde taget for let paa Kortordningen, og hævdede, at jeg dér traskede i Hælene paa det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen). Det er ikke rigtigt. Den Kortordning, som er gennemført, og som praktiseres for Tiden, viser sig ikke at kunne gennemføres i Praxis — saaledes har jeg maattet opfatte, hvad der er kommet frem under denne Debat; Bemærkningerne til Lovforslaget giver jo ingen Oplysning derom. Der paalægges i den nuværende Lov Arbejdsgiverne en hel Række Pligter, og hvis de ikke overholder dem, skal de betale Bøder. Men disse Pligter bliver ikke overholdt, og de kommer ikke til at betale Bøder derfor. Det vil altsaa sige, at Lov-

bestemmelsen gennemføres ikke i Praxis. Vil det da blive bedre, om man gør det endnu mere indviklet? Vil Arbejdsgiverne kunne gennemføre, hvad de skal, og vil de, hvis de ikke gør det, komme til at betale Bøder, fordi man gennemfører det samme overfor Arbejderne? Det tror jeg ikke paa, og derfor maa jeg stille mig skeptisk overfor den foreslaede Kontrolordning. Jeg pegede før paa de midlertidige Krigslove, hvorom man fra Venstres og de Konservatives Side paa samme Maade sagde: Det kan ikke nytte, at vi vedtager alle de Bestemmelser, for det kan ikke gennemføres i Praxis at paalægge Folk Bøder for Overtrædelse af saadanne Bestemmelser; det svækker Retsbevidstheden og Respekten for Lovene; og det maa vi se at komme bort fra. Men saa spørger jeg: Hvorfor vil det da være mere rigtigt at gennemføre saadanne Bestemmelser nu, naar de foreslaas af de Partier, der den Gang kritiserede, og vender sig imod Arbejderne og Arbejdsgiverne som i dette Tilfælde? Hvorfor vil det da være mere rigtigt og mere muligt nu? Det er hverken mere rigtigt eller mere muligt. Vi kunde den Gang i alt Fald opstille det Forsvar, at der var Tale om ekstraordinære Tilstande og midlertidige Love, medens der nu er Tale om Love, der skal strække sig over en længere Periode. Derfor kan den højtærede Indenrigsminister ikke sige, at naar jeg udtaler dette, betyder det, at jeg ikke vil en effektiv Kontrol. Jeg har kun udtalt min Tvivl overfor det Apparat, man her har stillet op, og de praktiske Erfaringer, der foreligger, bestyrker denne Tvivl og opfordrer ikke til at tage Medansvar for videre Eksperimenter ad den Vej. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Tvede) sagde ogsaa om denne Ændring, da vi drøftede den i Forgaars: Hvorvidt det nu vil lykkes, kan der være delte Meninger om, det er først i Praxis, det skal vise sig; om det rette er truffet. Det ærede Medlem nærede samme Skepsis, som jeg giver Udtryk for.

Den højtærede Indenrigsminister mente, at man, hvis man fastsatte Maksimumsgrænsen for Kassernes Bidrag efter Pristallet, derved vilde bidrage til at stifte Ufred og Strid, ligesom Bestemmelsen om Lønninger og Honorarer efter Pristallet havde gjort. Deri har den højtærede Minister ikke Ret. Der er for mig ikke mindste Tvivl om, at i en Overgangstid som den, vi nu lever i, med store Svingninger i Pristallet op og ned, er Pristallet et Middel til at stifte Fred, og det har virket saaledes i vort offentlige Liv med Hensyn til Lønningerne,